

Estat Islàmic a la caça de gais

OPINIÓ

ELS HOMOSEXUALS DE LES ZONES OCUPADES O AMENAÇADES PEL GIHADISME FUGEN, S'AMAGUEN I SOBREVIVEN COM PODEN. ELS REFUGIATS SÓN EL GRUP MÉS MENYSTINGUT I HUMILIAT

El novembre passat dos nois homosexuals de vint anys van ser apedregats fins a la mort a Deir Zor, al nord-est de Síria. Va ser la primera execució pública d'Estat Islàmic. Acabo d'escriure el que en diríem un titular, o potser millor l'entradeta, del cos informatiu que ve tot seguit, diferent del format d'articles d'opinió o de pensament que obren la primera part d'aquest setmanari. El que llegiran tot seguit combina la recopilació de notícies i reflexions sobre la persecució dels LGTB al món àrab i islàmic. De tots els col·lectius castigats per les guerres de Síria i de l'Iraq, el dels homosexuals és un dels més oblidats i menystinguts pels mitjans. Val la pena dedicar-hi una pàgina d'EL TEMPS.

La primera execució -assassinatiguem-ne oficial, va ser -com explicava- el novembre del 2014. Unes setmanes abans les imatges de dos nois gais -amb els ulls embenats i les mans lligades-, que van ser llançats daltabaix del terrat d'un edifici a l'Iraq, van donar la volta al món i van activar totes les alarmes. No només hi ha voluntat de castigar un pecat contra natura, sinó que es vol escenificar el càstig i l'escarment, l'avís del que els pot passar als altres. O del que els passarà encara que neguin, s'amaguin o fugin. Sempre, però, hi ha la possibilitat de retractar-se, de rectificar. Fins i tot de penedir-se'n. A Al-Raqqa, a Síria, una petita ciutat sense gaires complicacions per als homosexuals abans de la guerra, tres gais van ser assassinats pels gihadistes al cap de poc de prendre'n el control: un d'un atac de cor mentre el torturaven, i els altres dos, d'un tret al cap. El missatge envers els que, terroritzats, no gosaven sortir de casa va ser: els que tenen

LLIBERT
FERRÍ
@Llibertferri

dona poden ingressar a les files d'Estat Islàmic, tot i haver tingut relacions amb homes. Relacions en les quals els receptors del missatge havien d'haver estat "actius", l'única postura a la qual s'aplica un cert eximent -una exculpació-fins al punt de no ser considerat gai qui la manté. Per acabar d'expiar la culpa, els penedits -d'Al-Raqqa o de qualsevol altre espai controlat pels d'Estat Islàmic- s'han de comprometre a delatar tots el homosexuals que van conèixer dels temps d'abans de la guerra. I els penedits només poden acceptar, intentar fugir o suïcidar-se: tres possibilitats que estan passant a hores d'ara. Decisions, no cal dir-ho, que es prenen en solitud total i un profund desconsol.

El gihadisme més extrem està fent emergir de la manera més tràgica el

sofriment d'una comunitat que ja en situacions d'allò que en podríem dir "normals" ho han tingut tot en contra: les institucions religioses, l'Estat, la societat i, fins i tot, la família. La majoria de pares i de mares viuen la presència d'un fill gai com una maledicció i un focus de conflictes per a la resta de fills i filles. El cas de dones homosexuals no dona gaires maldecaps perquè, pel que fa al sexe o el plaer eròtic, la condició femenina no hi compta: és com si no existís. Les organitzacions de defensa dels drets LGTB són poques i fràgils, i fins i tots els gais que fugen es troben marginats entre els col·lectius de refugiats amb qui han de compartir els mínusculs habitatges, les barraques o les pasteres. Són tractats de debils mentals, d'incapaços de tirar endavant qualsevol feina d'organització. Per què tanta hostilitat? Doncs perquè molts musulmans, més moderats o més radicals, identifiquen l'homosexualitat com una perversió provinent del món occidental que es va transmetre durant la colonització. Ignoren que la realitat històrica és ben diferent: és l'Europa puritana qui perseguia els homosexuals i alguns, com Lawrence d'Aràbia, van trobar acollida, comprensió, i també sexe, en comunitats on les relacions entre homes no estaven mal vistes. O és que només és cultural, o casual, que hi hagi llocs on encara és possible veure homes passejant agafats de la mà? El que de debò va imposar la cultura occidental al món àrab i musulmà va ser, ni més ni menys, que l'homofòbia, que després -a falta d'estructures culturals i educatives- va passar a la religió i s'ha perpetuat en l'imaginari social.

Periodista